

Arrest

nr. 342 300 van 4 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STYNEN
Diksmuidestraat 2
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 3 oktober 2025 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. STYNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 11 september 2018 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving. Op 11 december 2018 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf voor meer dan 3 maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 9 maart 2020 diende verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving. Deze aanvraag werd op 9 februari 2020 een beslissing tot weigering van verblijf voor meer dan 3 maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 28 februari 2022 diende verzoeker een nieuwe verklaring van inschrijving in. Op 30 mei 2022 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf voor meer dan 3 maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Op 2 maart 2023 diende verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving. Op 5 september 2023 wordt een beslissing tot weigering van verblijf voor meer dan 3 maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.5. Op 5 maart 2024 diende verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving. Op 11 september 2024 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf voor meer dan 3 maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp bij arrest nr. 320 095 van 15 januari 2025 het annulatieberoep tegen deze beslissing.

1.6. Op 24 maart 2025 diende verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving. Deze aanvraag werd op 3 april 2025 geweigerd. Met het arrest nr. 332 861 van 16 september 2025 werd het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing verworpen.

1.7. Op 3 oktober 2025 werd aan verzoeker een inreisverbod van zes jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"INREISVERBOD

Aan de Heer:

Naam: Z.

Voornaam: M.

Geboortedatum: [...].10.1981

Geboorteplaats: K.

Nationaliteit: Slovakije

wordt een inreisverbod voor 6 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

Conform artikel 74/22 en 74/23 van de wet van 15 december 1980, kan de duur van het inreisverbod via een nieuw inreisverbod aangepast worden, indien wordt vastgesteld dat u geen medewerking verleent aan de overdrachts-, terugkeer-, terugdrijvings- of verwijderingsprocedure.

De beslissing tot verwijdering van 03.10.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 01.06. 2012 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld voor heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf. Er werd hem een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren behalve voorlopige hechtenis van 23-03-2012 tot en met 01-06-2012 en geldboete van 100 euro (x6 =600 euro) (vervangende gevangenisstraf: 14 dagen) opgelegd.

Op 16-04-2013 werd betrokkene door het Hof van beroep Gent veroordeeld voor poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Er werd hem een straf opgelegd van 6 maanden gevangenis met uitstel: 3 jaren voor 3 maanden.

Op 03-04-2024 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van beroep Gent voor de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige, op een bijzonder kwetsbare persoon. Er werd hem een straf opgelegd van 18 maanden gevangenisstraf en ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij art. 31strafwetboek voor een periode van 5 jaar.

Betrokkene heeft een seksuele handeling gesteld op een persoon die daar niet in had toegestemd, al dan niet met behulp van een derde persoon die daar niet in had toegestemd, dan wel een seksuele handeling te hebben laten stellen door een persoon die daar niet in had toegestemd met de omstandigheid dat de niet-consensuele seksuele handelingen werden gepleegd ten nadele van een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van zijn leeftijd, een zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk

gebrek duidelijk was of de betrokkene bekend was. Inzonderheid ten nadele van een persoon die kwetsbaar was ingevolge het feit dat zij zwaar onder invloed was van drugs (heroïne). Men kan met zekerheid zeggen dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan zeer ernstige feiten. Vooral de laatste veroordeling die betrokkene opliep toont de ernst aan van de feiten waartoe betrokkene instaat is.

Het Hof van beroep acht het bijzonder kwalijk te moeten vaststellen hoe de betrokkene misbruik heeft gemaakt van de psychische kwetsbaarheid van het slachtoffer om haar vervolgens aan te randen. Hij gedroeg zich als een seksueel roofdier zonder de kwalijke potentiële gevolgen voor het slachtoffer mee in overweging te nemen.

Het is duidelijk dat hij niet stil staat bij de nefaste emotionele gevolgen die zijn daden veroorzaakt bij het slachtoffer, hetgeen zijn egoïstische ingesteldheid aantoont. Uit het vonnis blijkt namelijk dat betrokkene zelfs pronkte over het feit dat hij gepleegd heeft. Blijkbaar maakt ook het feit dat hij al meermaals veroordeeld is niet veel indruk op betrokkene.

Betrokkene pleegde de feiten tegen de achtergrond van een strafregister dat reeds bezwaard is door twee eerdere correctionele veroordelingen, met name in 2012: heling en in 2013: diefstal met braak en poging tot diefstal met braak. Er dient opgemerkt te worden dat het strafuitsel dat de betrokkene eerder in 2012 en 2013 werd verleend, niet van aard was om hem van het plegen van een zwaar strafbaar feit te onthouden.

Voorgaande wijst erop dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst in te zien. De aard van de gepleegde feiten, met bijzonderheid het laatste gepleegde feit, en het gegeven dat hij reeds meermaals veroordeeld werd, maken dat het risico dat hij ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden niet uitgesloten kan worden en aannemelijk is.

Er dient te worden benadrukt dat hij na eerdere strafrechtelijke veroordelingen, de mogelijkheid kreeg om op het recht pad te blijven, doch koos hij ervoor om dit niet te doen. Uit niets blijkt dat hij dat nu wel zou doen. Enige verbetering in het persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde, werd niet aangetoond. Zijn gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene werd op 25.04.2025 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd. Hij verklaarde sinds 17 jaar in België te verblijven dat hij vanuit Slovaakse via Tsjechië en Duitsland naar België reisde, dat hij een tijdje in Nederland en het Verenigd Koninkrijk verbleef maar dat hij steeds teruggekeerd is naar België. Hij verklaarde dat hij in het bezit was van zijn paspoort maar deze nu vervallen is en dat zijn identiteitskaart zich in zijn dossier bij de griffie bevindt.

Hij verklaarde dat hij een duurzame relatie heeft met Z.M. waarmee hij zes kinderen zou hebben, allen staan ingeschreven bij de moeder, wonende in Aalst en zij hebben recht op verblijf in België.

Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de aanhoudende illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat zijn vrouw en kinderen regelmatig op bezoek komen. Wat zijn kinderen betreft kan gesteld worden dat de verwijdering van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen niet hetzelfde ontwrichtende effect heeft dan de verwijdering van een inwonende ouder en dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door een verwijdering van het grondgebied. Betrokkene verblijft immers sinds 31.05.2024 in de gevangenis.

Dat het contact met de kinderen moeilijk zal verlopen wanneer u geen recht op verblijf in België heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw eigen gedrag. Moderne communicatiemiddelen zoals telefoon, sociale media, internet, etc. ..., kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Hij verklaarde dat zijn schoonfamilie in Nederland verblijft, dat hij met zijn gezin heen en weer gereisd heeft tussen België, Nederland en het Verenigd Koninkrijk, steeds op zoek naar werk. Hij verklaarde dat hij met zijn gezin naar Nederland wil om zich daar te vestigen en zijn leven op te bouwen. Mits betrokkene geen recht op verblijf heeft in Nederland, blijkt dit onmogelijk.

Hij verklaarde dat zijn ouders reeds 25 jaar in België verblijven en dat zijn vader reeds overleden en begraven is in België. Dat betrokkene tijdelijk niet het graf van zijn vader kan bezoeken, is enkel en alleen te wijten aan zijn eigen gedrag. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat zijn moeder Z.I recht op verblijf

heeft in België. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Litouwen*; EHRM 17 februari 2009, *Onur/Groot-Brittannië*; *Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder bevestigen.

Hij verklaarde dat hij in België verschillende pogingen ondernomen heeft om zijn verblijf te regulariseren, maar dat dit nog niet gelukt is. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 29.03.2005 een asielaanvraag ingediend heeft (bijlage 26) deze werd op 14.06.2005 door het CGVS geweigerd en ter kennis gebracht op 17.06.2005. Op 26.09.2006, 11.09.2018, 09.03.2020, 09.06.2020, 28.02.2022, 02.03.2023, 05.03.2024 en op 24.03.2025 heeft betrokkene een verzoek tot verblijf als werkzoekende ingediend (bijlage 19), deze werden allen negatief afgesloten.

Hij verklaarde dat hij problemen heeft aan zijn hart, zijn nieren en te hoge cholesterol heeft, maar hiervoor in behandeling is bij de dokter van de gevangenis. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Hij verklaarde dat hij wenst terug te keren naar zijn land van herkomst en betekende op 25.04.2025 een vrijwillige vertrekverklaring waarin hij verklaarde dat hij zo snel mogelijk wenst terug te keren naar Slovakije. Een schending van artikel 3 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM worden niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 6 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

1.1. 1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“A. Eerste middel:

schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 2 en 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Zodat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

Toelichting:

Het inreisverbod van de bestreden beslissing vindt zijn grondslag in het artikel 44nonies van de Wet van 15 december 1980.

Het desbetreffend artikel luidt als volgt: “§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. § 2. De duur van het in reis verbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid. De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval. § 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Krachtens artikel 44nonies van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

In principe mag het verbod vijf jaar niet overschrijden.

Artikel 28 § 2 van de Richtlijn 2004/38 voorziet dat: "De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene."

Het gaat om een discretionaire bevoegdheid, die een specifieke motivering vereist én op zichzelf (waarom past men het artikel toe) én wat de duurtijd betreft (waarom 6 jaar).

Verzoeker betwist de specifieke motiveringen.

De beslissing hanteert een automatisme door een termijn van zes jaar op te leggen en daarbij gewoon te verwijzen naar de veroordelingen.

Er moet evenwel specifiek worden aangeduid waarom met betrekking tot verzoekers specifieke situatie en rekening houdend met de specifieke aard van de veroordelingen, een inreisverbod wordt opgelegd en tot die termijn wordt gekomen.

De termijn zelf dient specifiek gemotiveerd te worden, zo niet wordt vervallen in automatismen die niet beantwoorden aan de hogervermelde noodzaak om rekening te houden met de specifieke omstandigheden.

De vreemdelingenwet spreekt van een maximum van 5 jaar inreisverbod, wanneer er een bedreiging is voor de openbare orde. Er moet een ernstige bedreiging zijn, wanneer men meer dan 5 jaar wil opleggen.

Waarom men in casu 6 jaar oplegt is niet duidelijk.

Verzoeker verblijft ondertussen 17 jaar in België. Verzoekers moeder en zus en broer zijn eveneens woonachtig in België en beschikken verder over legaal verblijf. Verzoekers vader is al enige tijd overleden waardoor verzoeker geen belangen meer heeft in Slowakije.

Hij heeft hier een partner en zes kinderen, met legaal verblijf in België. (stuk 4)

Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. Deze afweging wordt niet gemaakt.

De beslissing stelt formeel dat een inreisverbod van 6 jaar 'proportioneel' is. Het is een loutere frase, die, zoals hoger reeds aangegeven, niet door een afdoende motivering wordt ondersteund.

In feite vermeldt de beslissing als motief de veroordelingen van 1.6.2012, 16.4.2013 en 3.4.2024. De context van de veroordelingen uit 2012 en 2013 worden niet meegegeven.

Hij leefde met zijn gezin op straat, en had een huis gekraakt zodat zij onderdak zouden hebben. Enkel de laatste veroordeling wordt uitgebreid besproken in de beslissing. Het betreft feiten uit april 2022, intussen 3.5 jaar geleden. Verzoeker heeft voor dit misdrijf 18 maanden in de gevangenis te Dendermonde gezeten. Hij beseft dat dit gedrag onaanvaardbaar is, heeft spijt van wat daar gebeurd is. Hij was toen onder invloed en verslaafd.

Dit is echter allemaal verleden tijd. Er is niets dat erop wijst dat verzoeker dit gedrag in de toekomst opnieuw zou stellen, en dat hij een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde zou zijn. DVZ toont dit ook niet aan, maar neemt men dit gewoon, gratuite, aan.

Daarnaast stelt men ook onderaan de bestreden beslissing, dat betrokkene niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven. Echter, het administratief dossier toont aan dat verzoeker herhaaldelijk heeft gepoogd zijn verblijf te regulariseren door de verzoeken tot verblijf als werkzoekende EU-burger. Het was helemaal niet de bedoeling van verzoeker om hier illegaal te verblijven. Integendeel, verzoeker is op zoek gegaan naar een job, maar wegens medische problemen in de rug, is het zeer moeilijk om aangepast werk te vinden.

De wet voorziet een maximumtermijn van vijf jaar voor een inreisverbod; het is slechts in het uitzonderlijk geval van 'ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid' dat van die termijn kan worden afgeweken. Er is in de beslissing geen enkel motief waarom dergelijk lange termijn die duidelijk disproportioneel is wordt opgelegd. Op zich volstaat het hierbij niet te verwijzen naar het verleden van

verzoeker, daar de wet bepaalt dat rekening wordt gehouden met 'alle' omstandigheden van elke geval. Er diende precies in hoofde van de persoon van verzoeker aangeduid te worden waarom die 6 jaar werden opgelegd. Zo kan louter op basis van het verleden van verzoeker niet worden besloten dat hij vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Uit al het bovenstaande blijkt dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker vandaag een gevaar voor de nationale veiligheid zou kunnen inhouden.

De bestreden beslissing motiveert op geen enkele wijze over het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde. Door dit gegeven doet verwerende partij zelf afbreuk aan het gegeven dat er nog sprake zou kunnen zijn van een "actueel gevaar voor de openbare orde".

Wel integendeel, verzoeker heeft in de gevangenis inzet tot integratie getoond. Hij heeft er gewerkt, heeft Nederlandse lessen gevolgd, en kreeg zeer regelmatig bezoek van zijn gezin. (stuk 5, 6 e 7) Niets wijst erop dat verzoeker opnieuw de openbare orde zou schaden, en zeker een loutere verwijzing naar eerdere volstaat niet om zijn actuele bedreiging vast te stellen.

Hoe dan ook wordt in de rechtspraak van het Hof van Justitie gepreciseerd dat het begrip 'openbare orde', afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie arresten Rutili, punt 28 en Bouchereau, § 35, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr. Blz I 5257, § 66). In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Uit deze interpretatie blijkt dat het gegeven dat de laatste feiten dateren van 3.5 jaar geleden, (de andere feiten zelfs bijna 15 jaar geleden) op zich niet volstaat om een inreisverbod op te leggen. Het inreisverbod moet daarentegen gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden.

De Raad is bevoegd om na te gaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu worden als feitelijk argumenten de veroordelingen van 1.6.2012, 16.4.2013 en 3.4.2024. Verzoeker stelt dat de overheid op basis van deze feitelijke gegevens niet kon besluiten dat hij actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Verzoeker stelt dat verwerende partij op basis van de feitelijke gegevens niet kon besluiten dat verzoeker een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst verder te zetten. Er is geen enkele inschatting van de straf die verzoeker heeft ondergaan.

Er is geen enkele inschatting van zijn familieleven en dat dit tot gevolg kan hebben dat verzoeker zich in de toekomst zou onthouden van strafrechtelijke inbreuken. Er zijn geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt.

De bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden zijn.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond."

2.1.2. Na een duiding van de aangevoerde rechtsregels, betoogt verzoeker dat artikel 44nonies, § 2, van de vreemdelingenwet bepaalt dat aan een Unieburger geen inreisverbod van meer dan vijf jaar mag worden opgelegd, behalve in geval van ernstige bedreiging van de openbare orde of nationale veiligheid.

Verzoeker betoogt dat wordt verwezen naar veroordelingen van 1 juni 2012, 16 april 2013 en 3 april 2024, dat de context van de veroordelingen uit 2012 en 2013 worden niet meegegeven (situatie van dakloosheid) en dat enkel de laatste veroordeling wordt uitgebreid besproken in de beslissing. De fouten zouden zich drieënhalve jaar geleden hebben afgespeeld, en verzoeker heeft achttien maanden detentie ondergaan. De feiten situeerden zich in een context van middelenverslaving, en zouden niet meer actueel zijn.

De Raad merkt op dat met betrekking tot het ernstig en actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde, in de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

“Op 01.06. 2012 werd betrokkene door de correctionele rechtbank van Gent veroordeeld voor heling van voorwerpen verkregen d.m.v. een misdaad of wanbedrijf. Er werd hem een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaren behalve voorlopige hechtenis van 23-03-2012 tot en met 01-06-2012 en geldboete van 100 euro (x6 =600 euro) (vervangende gevangenisstraf: 14 dagen) opgelegd.

Op 16-04-2013 werd betrokkene door het Hof van beroep Gent veroordeeld voor poging tot diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels, voor diefstal, door middel van braak, inklimming of valse sleutels. Er werd hem een straf opgelegd van 6 maanden gevangenis met uitstel: 3 jaren voor 3 maanden.

Op 03-04-2024 werd betrokkene veroordeeld door het Hof van beroep Gent voor de aanranding van de eerbaarheid met geweld of bedreiging, op een meerderjarige, op een bijzonder kwetsbare persoon. Er werd hem een straf opgelegd van 18 maanden gevangenisstraf en ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij art. 31 strafwetboek voor een periode van 5 jaar.

Betrokkene heeft een seksuele handeling gesteld op een persoon die daar niet in had toegestemd, al dan niet met behulp van een derde persoon die daar niet in had toegestemd, dan wel een seksuele handeling te hebben laten stellen door een persoon die daar niet in had toegestemd met de omstandigheid dat de niet-consensuele seksuele handelingen werden gepleegd ten nadele van een persoon van wie de kwetsbare toestand ten gevolge van zijn leeftijd, een zwangerschap, een ziekte dan wel een lichamelijk of geestelijk gebrek duidelijk was of de betrokkene bekend was. Inzonderheid ten nadele van een persoon die kwetsbaar was ingevolge het feit dat zij zwaar onder invloed was van drugs (heroïne). Men kan met zekerheid zeggen dat betrokkene zich schuldig gemaakt heeft aan zeer ernstige feiten. Vooral de laatste veroordeling die betrokkene opliep toont de ernst aan van de feiten waartoe betrokkene instaat is. Het Hof van beroep acht het bijzonder kwalijk te moeten vaststellen hoe de betrokkene misbruik heeft gemaakt van de psychische kwetsbaarheid van het slachtoffer om haar vervolgens aan te randen. Hij gedroeg zich als een seksueel roofdier zonder de kwalijk potentiële gevolgen voor het slachtoffer mee in overweging te nemen.

Het is duidelijk dat hij niet stil staat bij de nefaste emotionele gevolgen die zijn daden veroorzaakt bij het slachtoffer, hetgeen zijn egoïstische ingesteldheid aantoont. Uit het vonnis blijkt namelijk dat betrokkene zelfs pronkte over het feit dat hij gepleegd heeft. Blijkbaar maakt ook het feit dat hij al meermaals veroordeeld is niet veel indruk op betrokkene.

Betrokkene pleegde de feiten tegen de achtergrond van een strafregister dat reeds bezwaard is door twee eerdere correctionele veroordelingen, met name in 2012: heling en in 2013: diefstal met braak en poging tot diefstal met braak. Er dient opgemerkt te worden dat het strafuitstel dat de betrokkene eerder in 2012 en 2013 werd verleend, niet van aard was om hem van het plegen van een zwaar strafbaar feit te onthouden.

Voorgaande wijst erop dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of wenst in te zien. De aard van de gepleegde feiten, met bijzonderheid het laatste gepleegde feit, en het gegeven dat hij reeds meermaals veroordeeld werd, maken dat het risico dat hij ook in de toekomst opnieuw de openbare orde zou kunnen schaden niet uitgesloten kan worden en aannemelijk is.

Er dient te worden benadrukt dat hij na eerdere strafrechtelijke veroordelingen, de mogelijkheid kreeg om op het recht pad te blijven, doch koos hij ervoor om dit niet te doen. Uit niets blijkt dat hij dat nu wel zou doen. Enige verbetering in het persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde, werd niet aangetoond. Zijn gedrag vormt een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Gezien de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.”

De Raad merkt op dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (cf. HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Overeenkomstig het tweede lid ,van § 2, van artikel 44nonies van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet derhalve een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS nr. 227.900 dd. 26 juni 2014). Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS nrs. 272.898 en 227.900 dd. 26 juni 2013). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

De Raad merkt op dat de verwijzing naar eerdere veroordelingen in 2012 en 2013 in de bestreden beslissing er toe strekt aan te duiden dat verzoeker, ondanks eerdere veroordelingen, nog steeds strafbare feiten pleegt en het aldus niet onredelijk is te stellen dat de bedreiging voor de openbare orde nog steeds actueel is. Verzoeker beweert dat dit thans niet meer aan de orde zou zijn maar biedt weinig concrete houvast over waar dit uit zou kunnen blijken. Waar hij aanvoert dat de feiten reeds enige tijd geleden zijn, merkt de Raad op dat een aanzienlijk deel van deze periode in detentie heeft doorgebracht en dat zijn verleden veeleer op het

tegendeel wijst. In de mate verzoeker wijst op een problematiek van dakloosheid, wijst de Raad er op dat het hier kennelijk gaat om diefstal met braak en om feiten van heling.

Met betrekking tot de veroordeling van 2024 blijkt dat het gaat om het stellen van seksuele handelingen tegen de wil van het slachtoffer. De bestreden beslissing wijst er op dat het Hof van beroep vaststelde dat verzoeker misbruik maakte van de psychische kwetsbaarheid van het slachtoffer om haar vervolgens aan te randen en dat hij zich gedroeg als een seksueel roofdier zonder rekening te houden met de kwalijk potentiële gevolgen voor het slachtoffer. Het kwalificeren van dergelijke feiten als een ernstige bedreiging voor de samenleving, acht de Raad niet kennelijk onredelijk. Er wordt aldus op afdoende wijze gemotiveerd waarom het inreisverbod werd vastgelegd op zes jaar.

Met betrekking tot het motief met betrekking tot het volgehouden illegaal verblijf, vermeldt de bestreden beslissing wel degelijk de talrijke verblijfsaanvragen van verzoeker, evenals het feit dat deze telkens geweigerd werden. Verzoekers betoog gaat op dit punt uit van een onvolledige lezing van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot verzoekers integratie en banden met België, motiveert de bestreden beslissing:

“Betrokkene werd op 25.04.2025 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd. Hij verklaarde sinds 17 jaar in België te verblijven dat hij vanuit Slovaakse via Tsjechië en Duitsland naar België reisde, dat hij een tijdje in Nederland en het Verenigd Koninkrijk verbleef maar dat hij steeds teruggekeerd is naar België. Hij verklaarde dat hij in het bezit was van zijn paspoort maar deze nu vervallen is en dat zijn identiteitskaart zich in zijn dossier bij de griffie bevindt.

Hij verklaarde dat hij een duurzame relatie heeft met Z.M. waarmee hij zes kinderen zou hebben, allen staan ingeschreven bij de moeder, wonende in Aalst en zij hebben recht op verblijf in België.

Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de aanhoudende illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat zijn vrouw en kinderen regelmatig op bezoek komen. Wat zijn kinderen betreft kan gesteld worden dat de verwijdering van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen niet hetzelfde ontwrichtende effect heeft dan de verwijdering van een inwonende ouder en dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door een verwijdering van het grondgebied. Betrokkene verblijft immers sinds 31.05.2024 in de gevangenis. Dat het contact met de kinderen moeilijk zal verlopen wanneer u geen recht op verblijf in België heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw eigen gedrag. Moderne communicatiemiddelen zoals telefoon, sociale media, internet, etc. ..., kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Hij verklaarde dat zijn schoonfamilie in Nederland verblijft, dat hij met zijn gezin heen en weer gereisd heeft tussen België, Nederland en het Verenigd Koninkrijk, steeds op zoek naar werk. Hij verklaarde dat hij met zijn gezin naar Nederland wil om zich daar te vestigen en zijn leven op te bouwen. Mits betrokkene geen recht op verblijf heeft in Nederland, blijkt dit onmogelijk.

Hij verklaarde dat zijn ouders reeds 25 jaar in België verblijven en dat zijn vader reeds overleden en begraven is in België. Dat betrokkene tijdelijk niet het graf van zijn vader kan bezoeken, is enkel en alleen te wijten aan zijn eigen gedrag. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat zijn moeder Z.I recht op verblijf heeft in België. Er kan worden opgemerkt dat overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Er liggen thans geen stavingsstukken voor die dergelijke afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn moeder bevestigen.

Hij verklaarde dat hij in België verschillende pogingen ondernomen heeft om zijn verblijf te regulariseren, maar dat dit nog niet gelukt is. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 29.03.2005 een asielaanvraag ingediend heeft (bijlage 26) deze werd op 14.06.2005 door het CGVS geweigerd en ter kennis gebracht op 17.06.2005. Op 26.09.2006, 11.09.2018, 09.03.2020, 09.06.2020, 28.02.2022, 02.03.2023, 05.03.2024 en op 24.03.2025 heeft betrokkene een verzoek tot verblijf als werkzoekende ingediend (bijlage 19), deze werden allen negatief afgesloten.

Hij verklaarde dat hij problemen heeft aan zijn hart, zijn nieren en te hoge cholesterol heeft, maar hiervoor in behandeling is bij de dokter van de gevangenis. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Hij verklaarde dat hij wenst terug te keren naar zijn land van herkomst en betekende op 25.04.2025 een vrijwillige

vertrekverklaring waarin hij verklaarde dat hij zo snel mogelijk wenst terug te keren naar Slowakije. Een schending van artikel 3 EVRM is op het eerste zicht dan ook niet aannemelijk. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM worden niet aannemelijk gemaakt.“

Er werd aldus uitgebreid gemotiveerd met betrekking tot de specifieke elementen van het geval. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat deze motivering niet afdoende zou zijn of geen steun zou vinden in de feitelijke elementen van de zaak.
Het middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

*“B. Tweede middel:
schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel*

Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk informatie heeft over het familieleven van betrokkene in België, en niet aantoonbaar dat verzoeker een ernstige en actuele bedreiging is voor de openbare orde,

Dat DVZ tóch beslist tot een inreisverbod van maar liefst 6 jaar

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen, nu de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening houdt met deze elementen

Toelichting:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

DVZ houdt totaal geen rekening met de antwoorden van verzoeker op haar vragenlijst (stuk 3)

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een weigering van verblijf zijn besloten, aangezien het belang van de kinderen steeds voorop moet staan. Kinderen die heel hun leven bij hun vader hebben samengewoond, en het laatste jaar regelmatig op bezoek gingen bij hun vader in de gevangenis. (stuk 5)

In casu worden als feitelijk argumenten de veroordelingen van 1.6.2012, 16.4.2013 en 3.4.2024, zonder veel verdere motivering. Het is echter niet omdat verzoeker veroordeeld is voor een misdrijf, dat hij hoe dan ook een actueel en ernstig gevaar is voor de openbare orde. Dit is geenszins aangetoond.

Verzoeker geen toegang tot België verschaffen zou er de facto toe leiden dat hij grotendeels geïsoleerd geraakt. Elektronische communicatie of beperkte bezoeken door gezinsleden, wiens sociaal leven in België geworteld zit, komen niet tegemoet aan deze vorm van eenzaamheid. Rekening houdend met de gezinstoestand van verzoeker en de termijn van 6 jaar schendt het inreisverbod artikel 8 van het EVRM en het proportionaliteitsbeginsel. Een dergelijk lang inreisverbod voor België is zeer ernstig en buiten proportie, ook rekening houdend met de reeds aangehaalde elementen van langdurig verblijf in België en het gegeven dat verzoekers kerngezin zich in België bevindt.

Zoals verwerende partij stellen dat dit “enkel en alleen te wijten is aan uw eigen gedrag” gaat niet op. Mensenrechten gelden voor iedereen, ook voor mensen die ooit in hun leven een fout hebben gemaakt en hiervoor hun straf hebben uitgezeten. Mensenrechten mogen niet geschonden worden, ook niet als dit zogezegd “enkel en alleen te wijten is aan uw eigen gedrag”.

Verzoeker stelt dat de overheid op basis van de feitelijke gegevens niet kan besluiten dat hij actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. Verzoeker stelt dat verwerende partij op basis van de feitelijke gegevens niet kon besluiten dat verzoeker een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst verder te zetten. Er is geen enkele inschatting van de straf die verzoeker heeft ondergaan. Er is geen enkele inschatting van zijn familieleven en dat dit tot gevolg kan hebben dat verzoeker zich in de toekomst zou onthouden van strafrechtelijke inbreuken. De bestreden beslissing schendt dan ook de wettelijke bepalingen. Hierdoor kan er gesteld worden dat de verwerende partij de feitelijke gegevens in dit dossier niet juist beoordeeld heeft.

Wat meer is, is het gegeven dat verwerende partij door de onjuiste beoordeling van de gegevens in dit dossier tot een onredelijk besluit is gekomen. Uit het bovenstaande blijkt immers dat er geen specifieke elementen voorhanden zijn waaruit afgeleid kan worden dat verzoeker actueel een gevaar voor de nationale veiligheid vormt. De beslissing schendt op deze punten de vermelde wettelijke bepalingen. De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot een inreisverbod van maar liefst 6 jaar zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.

Het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

*“C. Derde middel:
schending van art. 8 EVRM- recht op familieleven en privéleven*

Het ganse familiale netwerk van verzoeker bevindt zich in België, zoals hierboven reeds vermeldt.

De partner en kinderen van verzoeker zijn op zéér regelmatige basis op bezoek gekomen in de gevangenis te Dendermonde (zie stuk 5).

Verzoeker heeft duidelijk een fout gemaakt, waarvoor hij veroordeeld is en de straf uitzit. Dit heeft echter niets met zijn gezin of familie te maken. Zijn vrouw en kinderen bezoeken hem regelmatig, dit wil wel degelijk zeggen dat er een actief gezinsleven is. Ook in de gevangenis werkte hij, en volgde hij Nederlandse les. (stuk 6 en 7)

In haar beslissing stelt verwerende partij dat wat de kinderen betreft kan gesteld worden dat de verwijdering van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen niet hetzelfde ontwrichtende effect heeft dan de verwijdering van een inwonende ouder en dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door een verwijdering van het grondgebied.

Echter, verzoeker heeft in België altijd samengewoond met zijn partner en kinderen. Dit blijkt ook uit het administratief dossier, waarin de verschillende verzoeken tot verblijf als werkzoekende zitten, met telkens hetzelfde adres als zijn partner.

Het is dus niet zo dat verzoeker niet samenwoont met zijn kinderen, en dus heeft de verwijdering van het grondgebied wel degelijk een zeer ontwrichtend effect, zoals bij een inwonende ouder. Dat er bevel is om het grondgebied te verlaten, daar kan verzoeker mee leven. Maar een inreisverbod van maar liefst 6 jaar, waarin men hem verbiedt om zijn familie nog maar te bezoeken, familie die EU-burgers zijn en het recht hebben om hun partner/vader te zien, is buiten alle proportie.

Het inreisverbod houdt dus wel degelijk een schending in van art. 8 EVRM.

Het middel is gegrond.

Dat er aldus sprake is van onbehoorlijk bestuur in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De aangehaalde middelen zijn derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.”

2.3.2. In het tweede middel betoogt verzoeker dat geen rekening werd gehouden met het feit dat hij kinderen heeft die tot voor kort met hem samenwoonden en die hem bezoeken in de gevangenis. In dit verband staat in de bestreden beslissing het volgende te lezen:

“Hij verklaarde dat hij een duurzame relatie heeft met Z.M. waarmee hij zes kinderen zou hebben, allen staan ingeschreven bij de moeder, wonende in Aalst en zij hebben recht op verblijf in België.

Zowel betrokkene als zijn partner wisten of behoorden te weten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de aanhoudende illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Uit het gevangenisdossier van de betrokkene blijkt dat zijn vrouw en kinderen regelmatig op bezoek komen. Wat zijn

kinderen betreft kan gesteld worden dat de verwijdering van een ouder die niet samenwoont met zijn kinderen niet hetzelfde ontwrichtende effect heeft dan de verwijdering van een inwonende ouder en dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door een verwijdering van het grondgebied. Betrokkene verblijft immers sinds 31.05.2024 in de gevangenis. Dat het contact met de kinderen moeilijk zal verlopen wanneer u geen recht op verblijf in België heeft, is enkel en alleen te wijten aan uw eigen gedrag. Moderne communicatiemiddelen zoals telefoon, sociale media, internet, etc. ..., kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hem verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Hij verklaarde dat zijn schoonfamilie in Nederland verblijft, dat hij met zijn gezin heen en weer gereisd heeft tussen België, Nederland en het Verenigd Koninkrijk, steeds op zoek naar werk. Hij verklaarde dat hij met zijn gezin naar Nederland wil om zich daar te vestigen en zijn leven op te bouwen. Mits betrokkene geen recht op verblijf heeft in Nederland, blijkt dit onmogelijk.”

De Raad betwist niet dat de bestreden beslissing een negatieve impact heeft op de beoefening van zijn gezinsleven overeenkomstig artikel 8 van het EVRM. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing bij wet voorzien is en een legitiem doel nastreeft onder artikel 8.2 van het EVRM, met name het vrijwaren van de openbare orde en veiligheid.

Daarbij komt dat de bestreden beslissing het gevolg is van de afweging van twee aan elkaar tegengestelde belangen, waarbij de verwerende partij heeft geoordeeld dat het particulier belang van de verzoeker ondergeschikt is aan het algemeen belang met betrekking tot het vrijwaren van de openbare orde. Verzoekers terugkeer naar Slowakije zal gepaard gaan met zekere belemmeringen, maar wordt door de verwerende partij niet onmogelijk geacht.

Het EHRM aanvaardt dat beslissingen wegens ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid, tot gevolg kunnen hebben dat de inmenging in het gezinsleven of privéleven een bepaalde mate van hardheid tot gevolg heeft (EHRM 8 juli 2014, nr. 58363/10, M.E. v. Zweden, par. 80; EHRM 10 april 2012, nr. 606286/09, *Balogun v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46).

Waar verzoeker het motief bekritiseert dat de schade aan het gezinsleven te wijten is aan zijn eigen gedrag, merkt de Raad op dat daarmee wordt bedoeld dat verzoeker, omwille van zijn persoonlijke gedrag, een bedreiging vormt voor de openbare orde. Zoals hierboven geadviseerd, kan een dergelijk gedrag aanleiding geven tot een belangenafweging, waarbij, desgevallend, een legitiem belang onder artikel 8.2. van het EVRM de voorrang geniet boven het particuliere belang van de verzoeker. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de *in casu* gevoerde belangenafweging kennelijk onredelijk zou zijn. Verzoeker toont dan ook evenmin een schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het tweede en het derde middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT